

na invalidní důchod, o němž žal. úřad nerozhodoval a rozhodovati povolán nebyl. Podotknouti jest k tomu ostatně, že oním nálezem oceněna byla ztráta výdělkové způsobilosti u st-le na 10%, tedy měrou, která podle § 8 zák. č. 142/1920 resp. § 8 zák. č. 39/1922 nárok na důchod invalidní vůbec nezakládá.

Č. 4916.

Váleční poškození: O povšechných předpokladech nároku na plat vdovský nebo sirotčí podle zák. č. 142/20 a 39/1922.

(Nález ze dne 17. září 1925 č. 17.205).

V ě c: Kateřina K. v N. proti ministerstvu sociální péče (rada nejv. soudu v. v. Jar. Bartheldy) o vdovský a sirotčí důchod.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím vysloveno min. soc. péče v pořadí instancí, že Kateřině K., vdově po Liboru K., pokud se týče Heleně a Josefu K. jako sirotkům po Liboru K., nepřísluší nárok na důchod vdovský, pokud se týče sirotčí na základě zák. z 20. února 1920 č. 142 Sb. Výrok tento byl takto odůvodněn: »Libor K., od něhož nárok na důchod se odvozuje, zemřel dne 5. srpna 1919 následkem střelné rány, přivoděné neopatrným zacházením se zbraní, tedy nešťastnou náhodou. Smrt jeho nenastala z nějaké příčinné spojitosti s jeho vykonáváním vojenské služby nebo s jeho invaliditou, z toho důvodu nepřísluší ve smyslu §§ 13 a 20 zák. z 20. února 1920 č. 142 Sb. a z 25. ledna 1922 č. 39 Sb. st-lce a dětem jejím nárok na důchod.«

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Žal. úřad, odpíraje st-lům nárok na důchod vdovský, pokud se týče sirotčí, opřel svoje rozhodnutí o ustanovení § 13 a 20 zák. č. 142/1920 ve znění zák. č. 39/1922. Tento předpis přiznává vdovám a sirotkům jako válečným poškozcům ve smyslu tohoto zákona nárok na důchod — nehledě k ostatním předpokladům tam vytknutým — zásadně ve dvou případech, totiž jednak, když manžel a otec zemřel za okolností v § 1 lit. a) zák. č. 199/19 vytkčených, mimo to pak vdově po invalidovi a dětem zemřelého válečného poškozence v tom případě, »nebylo-li zjištěno, že smrt jeho nastala z jiného důvodu, nežli jest naznačeno v uvedeném ustanovení zákonném«, t. j. v § 1 lit. a) zák. č. 199/19.

Toto ustanovení definuje pojem invalidů v tom smyslu, že invalidy jsou státní občané čsl. republiky, jejichž pracovní schopnost byla dočasně neb trvale snížena, nebo kteří jí úplně pozbyli a to pro poranění nebo nemoc získanou neb zhoršenou 1) ve službě vojenské, 2) při vojenských úkonech, k nimž byli povoláni podle zák. z 12. prosince 1912 č. 236 ř. z., anebo jako železniční zřízení, 3) v zajetí. Jak ze souvislosti veškerých uvedených předpisů vysvítá, přísluší pozůstalým jak po osobách, jejichž smrt nastala ještě v době, kdy službu vojenskou nebo vojenské úkony (podle zák. z r. 1912) konaly, tak i po těch, kdo zemřeli po té, když jejich vojenská povinnost již pominula (tedy jako invalidé), — jen za předpokladu, že jejich smrt byla v p ř í č i n n é s o u v i s l o s t i s plněním oné povinnosti. Že Libor K. v době své smrti ani službu vojen-

skou ani úkony vojenské podle zák. č. 236 ř. z. z r. 1912 nekonal, jest podle spisů mimo veškeru pochybnost, a st-lka to ani netvrdí.

St-lka tvrdila ovšem v řízení správním, že její manžel byl válečným invalidou; ve stížnosti takového tvrzení naléztí nelze. Ale i kdyby skutečně válečným invalidou byl, jest zjištěním, jehož správnost stížnost nepopírá, že zemřel náhodou — ať již jím samým zaviněnou či nikoliv — při výkonu zemědělských prací na soukromém velkostatku, nepochybně prokázáno, že smrt jeho nastala z jiného důvodu, nežli jest naznačen v ustanovení § 1 lit. a) zák. č. 119/19. Nárok pozůstalých jeho na důchod není tedy podle jasného ustanovení §§ 13 a 20 zák. č. 142 z r. 1920 resp. zák. č. 39 z r. 1922 odůvodněn a nař. rozhodnutí nárok ten odpírající jest ve shodě se zákonem.

Č. 4917.

Pozemková reforma. — Policejní právo trestní (Slovensko): V trestním řízení pro nesplnění soupisové povinnosti rozhodují vždy jen instance dvě.

(Nález ze dne 18. září 1925 č. 17.075).

V ě c: Emanuel Sch. v N. (adv. Dr. Jar. Veil z Prahy) proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o trestní nález pro přestupek § 9 vl. nař. z 9. ledna 1920 č. 61 Sb.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Rozsudkem ministra pro Slov. z 10. března 1924 bylo zamítnuto odvolání st-lovo z rozsudku župana župy nitranské ze 14. dubna 1921, kterým byl st-l uznán vinným přestupkem § 9 vl. nař. z 9. ledna 1920 č. 61 Sb., jehož se dopustil tím, že jakožto vlastník pozemkového majetku ve výměře 809 kj. soupisu nepodal.

Rozhoduje o stížnosti musil se nss především z moci úřední zabývatí otázkou, byl-li žal. úřad kompetentní napadené rozhodnutí vydati.

V tomto případě jde, jak z obratu napadeného rozsudku a rozsudku stolice II. na jevo vychází, o přestupek § 9/2 vl. nař. z 9. ledna 1920 č. 61 Sb. Rozhodování ve věcech těch přísluší dle § 9, odst. 1 a 2 cit. vlád. nař. v I. stolici politickému úřadu prvé stolice, jímž v době vydání rozsudku I. stolice (17. února 1921), byl na Slovensku služnovský úřad, a dle § 9, odst. 3 v II. stolici politickému úřadu II. stolice, na Slovensku tedy župnímu úřadu. § 9 v posl. větě odst. 3 pak stanoví, že úřad II. stolice rozhoduje o stížnosti s k o n e č n o u platností. Dle předpisů vl. nař. č. 61/20, odchylných od ustanovení policejního řádu trestního na Slovensku (nař. býv. uh. min. vnitra č. 65.000), rozhodují tudíž v přestupkových záležitostech uvedených v cit. § ve v š e c h případech toliko stolice dvě a nikoliv jen v případech dvou s o u h l a s n ý c h rozsudků.

Proto nebyl žal. úřad oprávněn jako stolice III. rozhodovati. Jelikož žal. úřad přes to tak učinil, přičí se jeho rozhodnutí zákonu a slušelo je dle § 7 zák. o ss zrušiti.